

черь дига чашата въ честь на пѣснитѣ и танца, обграденъ съ наложници, размивачи и трубадури, не забравя да държи винаги край себе си и по нѣкой съвършенъ братъ, за да го изповѣда въ случай на внезапна смъртъ... И това е въ природата на човѣка... Но не бива да бждемъ тѣй строги само къмъ грѣшкитѣ на църковния клиръ, а да си затваряме очитѣ предъ нечинствата на своитѣ...

— Много ги защищавашъ твоитѣ епископи, ставашъ по-католикъ отъ самия папа! — каза Добромиръ, който до тогава бѣ слушалъ оживения споръ съ напрегнато внимание. — Не забравяй, че дори и самъ Инокентий ги укорява и не желае да скрива недостатъцитѣ имъ!

— Не искамъ да скривамъ ничии недостатъци, ала не мога да търпя когато виждамъ какъ се руши мощта на църквата и вѣрата! Добри или лоши, тѣ единствени крепятъ слабия човѣкъ въ борбата му съ грѣха, съ падението, съ изкушението... Не може да се позволява повече на трубадуритѣ и минезенгеритѣ да пѣятъ неприлични и подигравателни пѣсни за догмитѣ на вѣрата, за живота на монаси и попове, владци и калугери... Църквата може да има тъмни мѣста. Тѣ ще се изрѣжатъ изъ коренъ. Ала почитѣта къмъ църквата не бива да се осквернява! Разбирамъ, че Валтеръ фонъ деръ Фогелвайде може да пише такива отровни пѣсни противъ папата, ала той работи въ защита на своя господаръ, алеманския императоръ, най-голѣмиятъ врагъ на Римъ. А ние?

— Ние служимъ на Иоанъ Асѣнъ, когато се боримъ противъ... — изведнѣжъ Добромиръ пресѣче думитѣ си, послуша се.

Всички затаиха дѣхъ. Отъ далече се носѣше буенъ тропотъ на конски копита, неясенъ глъчъ. Следъ мигъ вратата бързо се отвори, сестра Ива се втурна бледа като варь.

— Тука идатъ! Братъ Храбъръ ги превари и събщи, че дирѣли нѣкакъвъ божекъ! Бѣгай, братко Добромире! По-скоро!

Въ стаята нахлуха останалитѣ богомили. Всѣки шѣпнѣше тревожно, даваше съвети, суетѣше се, помагаше съ